

Talmanus - Rebecca Johnsson

Publicerat på <http://thelostpoetofficial.blogspot.com/2009/09/talmanus.html>

Hej!

Jag tänker tala om Aspergers syndrom.

Är det förresten någon av er som känner till vad det är?

Och anledningen till att jag vill tala om just det ämnet är att jag har AS.

Jag vet att vi läste lite om AS förra året på psykologin.

Men det var så lite så att om man hade blinkat just då så hade man nog missat det.

Jag tycker dessutom att det som finns att läsa sig till om AS är väldigt missvisade. Det finns nämligen fler olika sorters personligheter inom AS än det finns inom "normalen."

Man skulle kanske till och med kunna gå så långt att säga att det finns lika många sätt att ha AS som det finns personer med AS.

För det är egentligen vad Asperger är: en personlighet.

Det är ingen sjukdom, även om jag gärna skämtar bort det med att "Jag har minsann papper på att jag är sjuk i huvudet."

Ja, det är ungefär så jag brukar berätta för folk att jag har AS, skratta bort det. För jag vill inte att någon ska döma mig utifrån en diagnos. Man ska döma mig utifrån den jag är. Men det finns så många fördomar som ställer till det.

Jag tänkte därför nu beskriva lite om hur min specifika AS fungerar och ta upp några saker som ni kanske inte ens tänker på, men som kan försvåra min vardag ganska mycket.

Det jag nog har mest problem med idag, och det har jag nog alltid haft, är ögonkontakt.

Jag tar nämligen aldrig självmant ögonkontakt.

Och försöker någon ta ögonkontakt med mig så besvarar jag inte den.

Men detta uppfattas som oförskämt och ouppmärksamhet.

Därför fick jag i en väldigt tidig ålder lära mig att titta strax ovanför ögonen på folk, på ögonbrynen.

Då tror de att man håller ögonkontakten med dem, utan att man för dens skull behöver se dem i ögonen.

Det kanske låter lite fånigt att jag anstränger mig så för att slippa se någon i ögonen? Men det är inte bara mig det gäller.

Jag kunde aldrig beskriva känslan det gav mig innan jag läste en bok, skriven av en pojke med AS, där han beskriver exakt samma fenomen.

Boken heter Aspergers syndrom, universum och allt annat.

Och den här känslan, som man får när man ser någon direkt i ögonen.

Det är smärta. Det gör ont.

En annan sak, en fördom, om människor med AS är att vi skulle vara oempatiska. Antagligen har denna fördom dykt upp därför att vi inte visar medkänsla på samma sätt som andra, "normala" människor.

Dessutom har vi inte samma sätt att förutsäga någons reaktion. Vilket kan leda till att man säger och gör sådant som kan verka väldigt okänsligt.

Jag själv har faktiskt det motsatta problemet: jag är för empatisk för mitt eget bästa. Jag märker det aldrig själv, men folk i min närhet oroar sig ofta för hur mycket jag kan gå upp i en kompis problem eller tar åt mig personligt när någon jag inte ens känner blivit orättvist behandlad.

En annan sak som kommer sig av min AS är en väldigt udda uppfattning av smärta. Det kan lätt bli så att jag knappt känner det om någon slår mig, men att det gör jätteont om man istället bara petar på mig.

Eller om jag t.ex. är mitt uppe i ett migränanfall så kan jag fortfarande vara uppe och gå omkring när andra helst bara skulle vilja ligga i ett mörkt rum och dra täcket över huvudet.

Och så vill jag avsluta med att understryka att folk med AS inte alls är så underliga som man antar att de ska vara.

Varje gång jag någonsin berättat för någon att jag har AS så har reaktionen varit:

"Det hade jag aldrig kunnat gissa, du verkar ju så normal." Eller liknande.

Men att ha AS innebär inte på något sätt att man skulle vara onormal.

Man bara tänker på ett annat sätt.

Jag brukar försöka uttrycka det som att mina ledningar bara är kopplade på ett annat sätt.

Men i slutändan blir det ändå samma resultat.

Tack för mig!